

“Bana Gelin...”

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Matta 11:20–30, Matta 5:5, Yasa'nın Tekrarı 18:15, Galatyalılar 5:1, Mısır'dan Çıkış 18:13–22, Galatyalılar 6.*

HATIRLAMA METNİ: “Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm” (*Matta 11:28*).

Bana gelin, ey bütün yorulanlar ve yükü ağır olanlar, ben size rahat veririm.”

İsa burada bize ne kadar harika bir vaatte bulunmuştur. Hangimiz zaman zaman, işin kendisi yüzünden değilse bile (ki genelde öyledir) emeklerimiz ve yaşamın kendisinin yol açtığı ağır yük yüzünden yükümüzün ağır olduğunu hissetmemişizdir ki? İsa burada bize neler yaşadığımızı bildiğini ve eğer O'na izin verirse bize yardım edebileceğini anlatıyor.

Daha sonra, bize boyunduruğunu yüklenmemizi söyledikten sonra, İsa şöyle diyor, “Boyunduruğumu taşımak kolay, yüküm hafiftir” (*Matta 11:30*). Diğer bir deyişle, taşıdığınız diğer boyunduruk ve yüklerden kurtulun (onları bana verin) ve onların yerine benimkini alın çünkü benimkini taşımak daha kolay.

İsa'nın bahsettiği rahatlamayı nasıl tecrübe edebiliriz? Sonuçta biz Rabb'in günah sonrasında Adem'e “ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksınız” (*Yaratılış 3:19*) dediği bir dünyada yaşıyoruz. Yani emek vermenin nasıl olduğunu ve en azından kendi başımıza taşıması çok zor görünen yükleri taşımayı biliyoruz.

*31 Temmuz Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

“Ben Size Rahat Veririm”

Matta 11:20–28 ayetlerini oku. İsa'nın, “ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm” ifadesinin bağlamı nedir? İsa bu rahatı bize nasıl verir?

Hepimiz gibi İsa da asla bağlamı olmadan konuşmazdı. O'nu anlamak için, özellikle de O'nu yanlış anlamaktan kaçınıyorsak, söz konusu ifadenin söylendiği zamanki koşulları doğru kavramış olmalıyız.

Matta 11. bölüm, Matta'nın müjdesinde bir dönüm noktasıdır. Önemli Celile kentlerini suçlayan ifadeler Müjde'de o ana kadar duyulmuş en sert ifadelerdir. İsa yalakalık yapmaz; O, acıyan yere parmağını basar; O, “yanlış” insanlarla görüşür (*Matta 9:9–13*); O'nun günahlar bağışlayabildiğini iddia etmesi dini önderlerin gözünde kepezektir (*Matta 9:1–8*).

Aslında İsa insanlara çok yoğun derecede suçlayıcı sözler söylüyor, hatta onları o dönemde affedilemez kötülük şehri olarak görülen Sodom ile karşılaştırıyor. “Sana şunu söyleyeyim, yargı günü senin halin Sodom bölgesinin halinden beter olacaktır!” (*Matta 11:24*).

Gerginlik artıyor fakat tüm bunların içinde İsa vites değiştirerek gerçek rahata kavuşma vaadini sunuyor. O bunu yapabiliyor çünkü dediği gibi, “Babam her şey, bana teslim etti. Oğul'u, Baba'dan başka kimse tanımaz” (*Matta 11:27*). İsa'nın rahat verebilmesi O'nun ilahiliğine ve Baba ile olan birliğine dayanmaktadır.

Yüklerimizi üzerimizden atmadan önce, onları tek başımıza taşıyamayacağımızı anlamak zorundayız. Aslında çoğumuz gerçekte ne durumda olduğumuzun farkına varmadan gelmeyeceğiz. İsa'nın daveti ihtiyaca dayanmaktadır.

Matta 11:28 ayetindeki ifadesi, Grekçe orijinalinde bir buyruk ile başlıyor. “Gelin” sözcüğü ile bir seçim yapılmasından bahsedilmiyor; “Gelmek”, rahat bulmanın önkoşulunu temsil ediyor. “Gelmek”, bizim denetimimizi teslim etmemizin gerekli olduğu anlamına geliyor. Cep telefonlarıyla yaşamlarımızdaki pek çok şeyi rahatça kontrolümüz altında tutabildiğimiz bir zamanda, İsa'ya gelmek doğal istikamet değil. Aslında, çoğu kişi için teslim olmak Hristiyan yaşamının en zor kısmı.

Biz haklı olarak Allah'ın bizim için Mesih'te yapmış olduğu her şey hakkında, kendimizi kendi başımıza kurtaramayacağımız konusunda ve benzeri pek çok konuda konuşmayı seviyoruz. Bunların hepsi doğrudur. Fakat sonunda, yine de bilinçli bir şekilde İsa'ya “gelme” tercihini yapmamız, yani O'na teslim olmamız gerekiyor. Hristiyan yaşamında özgür irade gerçeğinin cephe ve merkez olduğu yer işte burasıdır.

Hangi yükleri taşıyorsun? Onları İsa'ya vermeyi ve O'nun sunduğu Kendisi için çok maliyetli olan rahatı tecrübe etmeyi nasıl öğrenebilirsin?

“Boyunduruğumu Yüklenin”

Matta 11:29, 30 ayetlerini oku. İsa neden bizi yüklerimizi O'na vermeye ve gerçek rahatı bulmaya davet ettikten hemen sonra bize boyunduruğunu yüklenmemizi emrediyor?

Matta 11:28 ayetindeki “gelin” emrinden sonra, Matta 11:29 ayetinde iki emir daha buyruluyor. “Yüklenin” ve “öğrenin” emirleri dinleyenlerin (ve okuyanın) dikkatini İsa'ya odaklıyor. O'nun boyunduruğunu yüklenip O'ndan öğrenmemiz gerekiyor.

Tanrılıkta, Baba ve Oğul arasında olan yakın ilişki (*Matta 11:25–27 ayetlerinde önceden bildirilmişti*), bu ayetlerdeki boyunduruk mecazını açıklayabilecek güçlü bir tasvir oluşturuyor. Baba da Oğul da insanlığı kurtarmak için birlik olarak çalışıyorlar. Boyunduruk, boyun eğmenin bir simgesi olmakla birlikte (bkz. Yeremya 27), aynı zamanda ortak gayeyi tasvir eden bir mecazdır. Biz, çevremizdeki kişileri bereketlemek için O'nun boyunduruğuna boyun eğiyor ve bize verdiği görevi kabul ediyoruz. Biz O'nun boyunduruğunu taşıyoruz; sadece ona boyun eğiyoruz çünkü O'nun boyunduruğu “kolay” yükü de “hafifdir” (Matta 11:30).

İkinci emir olan “benden öğrenin” emri de bu konuyu tekrarlıyor. Grekçede “öğrenmek” fiili “öğrenci” sözcüğü ile bağlantılıdır. Biz İsa'dan öğrendiğimizde, gerçekten O'nun öğrencileri oluruz. İtaat ve bağlılık, öğrenciliğin özellikleridir.

“Yükü ağır” (Matta 11:28) olmakla O'nun boyunduruğunu yüklenmek (Matta 11:29) arasında ne fark var?

Boyunduruk, Yahudilikte yasayı temsil eden ve yaygın olarak kullanılan bir mecazdı. Elçilerin İşleri 15:10 ayeti onu sünnet yasasına atıf yaparken kullanıyor. Galatyalılar 5:1 ayeti, İsa'nın sunduğu özgürlüğü, kurtuluşun bir aracı olarak yasaya atıfta bulunarak köleliğin boyunduruğuyla karşılaştırıyor. İsa'ya boyun eğmek, itaat etmeyi, O'nun ayak izlerini takip etme taahhüdünü ve O'nun görevine katılmayı vurguluyor. İsa'nın çarmıhta bizim için kazandığı kurtuluşa herhangi bir şey eklemeyi umut edemeyiz fakat O'nun elçileri olup iyi haberi çevremizdekilerle paylaşabiliriz. İsa'nın Dağdaki Vaaz'da açıkladığı yasa yorumu (Matta 5–7), Ferisilerin yorumundan bile daha radikal. Onun için bir kalp ameliyatı gereklidir ve o bizi harekete geçiren güdülerimizi dönüştürür, O'nun boyunduruğunu taşımak kolay, yükü hafifdir (Matta 11:30).

Ne harika bir vaat! Canlarınız için rahatlama Bu rahatı sen nasıl tecrübe ettin? Neye benziyor? İsa'ya ve O'nun bize sunduğuna odaklanarak, bu rahatı bilmeye nasıl başlayabiliriz?

Ben Yumuşak Huylu Alçakgönüllüyüm”

Nezaket günümüzde değeri bilinmeyen bir nitelik. Alçakgönüllülüğe ise gülünüyor. Sosyal medya bize çok ses çıkarana, gürültücüye, garip ve vahşi olana ve gösterişliye dikkat etmeyi öğretti. Gerçekten, dünyanın standartlarının pek çoğu Allah'ın önemli ve değerli tuttuğu şeylere o kadar zıt ki.

“Gerçeğin bilgisi zekâ gücünden çok amaçta paklığa ve samimi, bağımlı bir imanın basitliğine dayanır. Alçakgönüllü bir kalple ilahî kılavuzluk isteyenlere, Allah'ın melekleri yaklaşır. Gerçeğin zengin hazinelerini onlara açması için Kutsal Ruh verilir”—Ellen G. White, *Christ's Object Lessons [Mesih'in Örnek Dersleri]*, s. 59.

Matta 5:5, 1. Petrus 3:4 ve Yeşaya 57:15 ayetlerini oku. Alçakgönüllülük ve yumuşaklığı bu ayetlere dayanarak nasıl tarif edersin?

Pavlus, 2. Korintliler 10:1 ayetinde Mesih'in alçakgönüllülüğünden ve yumuşaklığından bahsediyor. Yumuşaklık ve alçakgönüllülük kolay kananların, kendi ayakları üzerinde duramayan insanların özellikleri değildir. İsa'nın Kendisi karı karşıya gelme peşinde değildi ve sıklıkla bundan kaçınıyordu çünkü görevi henüz tamamlanmamıştı (*Yubanna 4:1-3*). Fakat yüz yüze geldiğinde ise cesaretle karşılık veriyordu. Ama yine de nezaketle konuşuyordu. Örneğin, O'nun, çarمیhtan hemen önce Yerusallim için söylediği ağıtlar bağı-rarak söylenmiş lanet okumalar değil, yıkımla dolu bir geleceğin gözyaşlarıyla resmedilen sözcükleriydi.

İsa Yeni Ahit'te sıklıkla ikinci Musa diye tasvir edilir. O, krallığın ilkelerini düzenlerken, bir dağdan konuşmaktadır (*Matta 5:1*). O, büyük kalabalıklara mucizevi şekilde yiyecek sağladı (*Matta 14:13-21*). Çölde Sayım 12:3 ayeti Musa'yı “alçakgönüllü” olarak tarif ediyor. Aynı tanımlama Matta 11:29 ayetinde de mevcuttur. 500 kişinin beslendiğine şahit olan insanlar hayretler içerisinde “Gerçekten dünyaya gelecek olan peygamber budur” (*Yubanna 6:14*) diye bağırdılar. Bu da Yasa'nın Tekrarı 18:15 ayetine ve Musa'nın bir peygamber olarak gördüğü işleve bir atıftır.

İsa'nın alçakgönüllülüğü ve yumuşaklığı açık bir şekilde Musa'nınkinden üstündür. Sonuçta, O bizim ilahi Kurtarıcımız. Musa halkını kurtarmak için kendisini vermeyi teklif ettiyse de (*Mısır'dan Çıkış 32:32*), onun ölümu hiçbir şeyi başaramazdı çünkü Musa'nın kendisi de bir günahkardı ve bir Kurtarıcı'ya, onun günahlarının bedelini ödeyecek bir günah taşıyıcıya muhtaçtı. Musa'dan ve onun yaşam öyküsünden öğrenebiliriz fakat kurtuluşu onda bulamayız.

Biz, sadece bizim Vekilimiz olacak bir Arabulucu'ya değil, bizim yerimize ayakta duracak bir Kurtarıcı'ya da muhtacı. Arabuluculuk önemli fakat günahlarımızın yol açacağı yasal sonuçlardan bizi kurtarabilecek olan, günahımızın cezasını Kendisini vererek ödemiş olan ve bizim günah Taşıyıcımız olarak çarمیhta asılı duran yegâne Allah'tır. Bu sebeple, İsa bizim için çok büyük bir örnek olsa da, çarمیh ve diriliş olmasa bunların hepsi boşuna olacaktı.

“Çünkü Boyunduruğum Kolay”

Matta'nın bu bölümde boyunduruk sözcüğünü kullanma biçiminin, sözcüğün Yahudilikteki kullanımını tekrarladığını ve diğer Yeni Ahit ayetlerinin yasanın yanlış bir yorumuna atıfta bulunduğunu daha önce fark etmiştik.

Matta 11:30 ayetinde “kolay” diye tercüme edilen Grekçe sözcük, aynı zamanda “iyi, güzel, kullanışlı ve müşfik” sözcükleri kullanılarak da tercüme edilebilir. Etrafımızdaki pek çok kişi Allah'ın yarasını sert, uyması zor ve hatta yersiz buluyor. Onların yasanın güzelliğini keşfetmelerine ve Yasa Koyucu'ya karşı sevgi beslemelerine nasıl yardımcı olabiliriz?

Anne babalar her zaman evlatlarının attığı o ilk adımı hatırlarlar. O titrekle ilk adımı dengesiz bir ikinci adım izler ve daha sonra çocuk büyük ihtimalle tökezleyerek yere düşer. Biraz göz yaşı hatta belki incinme olabilir fakat çocuk bir kere hareket etme özgürlüğünü hissettikten sonra, ayağa kalkıp yeniden deneyecektir. Yürü, düş, kalk, yürü, düş, kalk. Çocuk düşmeden yürümeyi öğrenene kadar bu böyle devam eder. Fakat tökezlemeler ve düşmeler arasında gururlu yüz ifadesiyle Anne, baba, artık yürüyebiliyorum diyen bir çocuk vardır.

İsa ile yürümek her zaman kolay olmayabilir fakat bu her zaman iyidir ve yapılacak doğru şeydir. Tökezleyebilir, hatta düşebiliriz fakat ayağa kalkıp O'nu yanımıza alarak yürümeye devam edebiliriz.

Pavlus, Galatyalılar 5:1 ayetinde şöyle yazmıştı: “Mesih bizi özgür olalım diye özgür kıldı. Bunun için dayanım. Bir daha kölelik boyunduruğuna girmeyin.” Bu ne anlama geliyor? İsa bizi nasıl özgür kıldı? O'nun bizden taşınmamızı istediği boyunduruk ile Pavlus'un bizi uyardığı “kölelik boyunduruğu” arasında ne fark var?

Pavlus'un “kölelik boyunduruğu” derken söylemek istediği şey her ne idiyse, onun Allah'ın yarası olan On Emir'e itaat etmekten bahsetmediğinden emin olabiliriz. Tersine, itaat aracılığıyla, imanla, kurtuluşumuzun teminat altında olduğunu, yasaya değil, Mesih'in bizi saran doğruluğuna dayandığını anlayarak gerçek rahat ve özgürlüğe kavuşabiliriz.

Allah'ın yarasına itaat ederek bir hayat yaşamak, neden yasaya itaatsizlik ederek bir hayat yaşamaktan daha rahatlatıcıdır?

“Yüküm Hafiftir”

İsa'nın Matta 11:30 ayetindeki son ifadesi bir yükü taşıma tasvirinden yararlanıyor: “Boyunduruğumu taşımak kolay, yüküm hafiftir.”

İsrail Mısır'dan ayrılıp denizi geçtikten sonra Musa kayınbabası Yitro'yu gördüğünde çok memnun olmuştu. Mısır'dan Çıkış 18:13-22 ayetlerini oku. Başka birinin yükünü taşımak bu öyküde nasıl görünüyor?

Mısır'dan Çıkış 18:13 ayeti halkın sabahtan akşama kadar yargılama için Musa'ya geldiğini söylüyor. Musa'nın kayınbabası bunu gördüğünde, Musa'nın büyük işlere odaklanacağı, daha dünyevi işler için ise diğer güvenilir kişileri görevlendirileceği bir düzen kurması için damadına ısrarla yalvardı. Kutsal Yazı, Musa'nın Yitro'yu dinlediğini ve bu yaşam veren değişiklikleri hayata geçirdiğini söylüyor.

İsa bize yükünün hafif olduğunu söylediğinde, bize O'na, mutlak Yük Taşıyıcı'ya güvenebileceğimizi hatırlatmak istemişti. Musa gibi biz de yüklerimizi taşımak için başkalarına ihtiyaç duyduğumuzu öğrenmeliyiz. Pavlus'un 1. Korintliler 12:12–26 ayetindeki Mesih'in bedeni tasviri paylaşılan yüklerin nasıl görüldüğüne dair iyi bir örnek oluşturuyor. Herhangi bir yükü taşıyabilmek için işleyen bir bedene ihtiyacımız var. Herhangi bir şeyi taşıyabilmek için kollara, bacaklara, omuzlara, kaslara ve kuvvete ihtiyacımız var.

Galatyalılar 6:2 ayetini oku. Birbirimizin yükünü taşımak, Mesih'in yasasını yerine getirmemize nasıl yardım eder?

Bu ayetin yazıldığı dönemin koşulları bunu anlamamıza yardım edebilir. Pavlus, Galatyalılar 6:1 ayetinde eğer bir kardeşimiz ayartılırsa onu yumuşak ruhla yola getirmemiz gerektiğini söylüyor (Matta 11:29 ayetinde İsa'nın yumuşak olduğunu söylediğini hatırla). Yük taşımak demek, yoldan çıkan birinin ilahi lütfü görmesine yardım etmek için onu iyileştirmek demektir. Yük taşımak aynı zamanda zor zamanlardan geçtiğimizde ya da diğer kişiler zor zamanlardan geçerken birbirimize yardım etmek anlamına gelir. “Yük” sözcüğünün Grekçesi ağırlığı ya da ağır bir taşı ifade edebilir. Bu, her birimizin yük taşıdığı ve her birimizin yükü taşımamıza yardım edecek diğer kişilere muhtaç olduğumuzun bir hatırlatmasıdır. Yükü paylaşmak, ilahi olarak buyrulmuş, nezaket gerektiren ve şefkat geliştiren bir kilise faaliyetidir

Yakın zamanda, zorlandığın bir yükü taşımanda birinin sana yardım ettiği olayı düşün. Bu neden senin için çok önemliydi? Peki sen şimdi kimin yükünü taşımasına yardım edebilirsin?

EK ÇALIŞMA: “İşini zor bulduğunda, zorluklar ve denemelerden şikâyet ettiğinde, ayartmaya karşı koyacak gücün olmadığını, sabırsızlığın üstesinden gelemediğini ve Hristiyan yaşamının çetin bir iş olduğunu söylediğinde, Mesih’in boyunduruğunu yüklenmediğinden emin olabilirsin; başka bir efeninin boyunduruğunu taşıyorsun.”—Ellen G. White, *Child Guidance [Çocuk Rehberliği]*, s. 267.

“Süreklilik olarak uyanık durmaya ve içten, sevgi dolu bağlılığa ihtiyaç var fakat can iman sayesinde Allah’ın gücüyle korunduğunda bunlar kendiliğinden gelecek. Kendimizi ilahî lütfâ beğendirmek için yapabileceğimiz hiç ama hiç bir şey yok. Kendimize ya da iyi işlerimize hiç güvenmemeliyiz fakat hatalı, günahkâr varlıklar olarak Mesih’e geldiğimizde, O’nun sevgisinde rahat bulabiliriz. Allah çarmıha gerilmiş Kurtarıcının erdemlerine tamamen güvenerek O’na gelen her kişiyi kabul edecek. Sevgi yürekte filizlenir. Bir duygu coşkunluğu olmayabilir fakat kalıcı, huzur dolu bir güven vardır. Her yük hafiftir zira Mesih’in yüklediği boyunduruğu taşımak kolaydır. Görev bir sevinç, fedakârlık keyif olur. Önceden karanlıkla kuşatılmış gibi görünen yol, Doğruluğun Güneşi’nden kaynaklanan ışınlarla parlar. Bu, Mesih ışıkta olduğundan, ışıkta yürümektir.” —Ellen G. White, *Faith and Works [İman ve İşler]*, s. 38, 39.

TARTIŞMA SORULARI:

- 1 İsa ile olan yürüyüşünde sonunda teslim olduğunu anı hatırlıyor musun? Bu anı sınıfınla paylaş ve özellikle de teslim olma sebebine odaklan.
- 2 İsa’nın Matta 11:25–27 ayetlerindeki duasını çalış ve lütf bilgisi nasıl kazanacağımızı sınıfta tartış. Allah kurtuluş tasarısını (“bu gerçekleri”) neden bilge ve akıllıdan saklayıp küçük çocuklara açıyor?
- 3 Çevremizde bulunan yüklerini taşımakta zorlanan kişilere İsa’ya gelip rahat bulmaları için nasıl pratik bir şekilde yardım edebiliriz?
- 4 “Yumuşak huylu ve alçakgönüllü” olmak üzerine derinlemesine düşün. Bu, bir kişinin özsaygısı açısından kötü değil midir? Bizim kendimizi iyi görmemiz gerekmiyor mu, özellikle de bir şekilde kendinden şüphe edenler? Çarmıh ve çarmıhın temsil ettiği şey, İsa’nın “yumuşak huylu ve alçakgönüllü” sözleriyle ne anlatmak istediğini anlamamıza ne şekilde yardım edebilir? Yani, çarmıhın önünde, sahip olmamız gereken uygun tavır neden sadece yumuşak huyluluk ve alçakgönüllülüktür?.